

Helyünk a globalizált világban*

Washington helytartói

Mint minden birodalom az Egyesült Államok is céljai megvalósításáért, valamint saját érdekeinek az érvényre juttatásáért küzd a világ különböző pontjain. Ezt a tevékenységet hivatott elfedni az emberi jogokra, és a liberális demokrácia védelmére való - állandó - képmutató hivatkozás. Thomas Melia, az Egyesült Államok helyettes külügyi államtitkára például így fogalmaz: „Az emberi jogok, egy demokrácia átláthatósága olyan közös érték, amelynél nincsenek belügyek, e téren minden egyes ország ügye a másoknak is ügye.” (HVG, 2011. december 16.) Szép szólam, csak az a baj, hogy Amerika senkitől sem tűri el, hogy kétségbe vonja az Egyesült Államok bel- és külpolitikai lépéseinek helyességét.

Washington világszerte rendkívül agresszív külpolitikát folytat. Minden jogi és erkölcsi alap nélkül, a legkülönbözőbb módszerekkel próbálja érvényesíteni akaratát a világ szinte minden részén.

Az amerikaiak döntenek el, hogy Magyarországnak éppen demokratikus vagy autokratikus kormányfője van. Ők mondják meg: van-e szólásszabadság, vagy nincs. Érvényesülnek-e az általános emberi jogok Magyarországon, vagy lábbal tiporják azokat? Nagykövetségükön keresztül dicsérik vagy leckéztetik a magyar kormányt. Betekintést akarnak kiemelt bűnügyekbe, konkrét eljárásokról kérnek információt állami tisztségviselőktől. Aktív résztvevői (és részben alakítói) a magyar belpolitikai életnek. Demokratikusan választott pártokat minősítenek szélsőségesnek, és követelik kiszorításukat a közéletből.

Hillary Clinton bizalmasa, Charles Gati odáig megy Orbán iránti gyűlöletében, hogy egy polgárháborút sem tart elképzelhetetlennek. Eleni Tsakopoulos-Kounalakis amerikai és az izraeli nagykövet aggodalmát fejezte ki Budai Gyula kormánybiztos tevékenységével kapcsolatban.

Miért? Milyen alapon?

Politikusokat képezne ki, akik majd képviselik az érdekeiket. Bajnai Gordon, Orbán egyik lehetséges kihívója a Hillary Clinton külügyminiszterhez közel álló Center for American Progress nevű szervezet támogatását élvezzi, melynek egyik fő finanszírozója Soros György, az igencsak kétes erkölcsű visszavonult tőzsdei spekuláns.

Miközben demokráciáról meg liberális jogállamról beszélnek, birodalmi helytartóként viselkednek.

Ezt bizonyította Eleni Tsakopoulos-Kounalakis: Alaposan megfontolni című írása is (Heti Válasz, 2011. december 8.).

A szerző az Egyesült Államok budapesti nagykövete, aki írásának elején elismeri, hogy Orbán és pártja szabad választásokon nyert, és azt is leszögezi: „Magyarország demokrácia.” Majd arra emlékeztetett, hogy Hillary Clinton külügyminiszter itteni látogatásakor arra kérte a kormányt, hogy „örizze meg demokratikus intézményeit a szükséges fékek és ellensúlyok biztosításával.”

Ezt követően egyértelművé teszi: „Továbbra is aggódunk.” Arra biztatja a kormányt, hogy „jól fontolja meg intézkedéseit. Számos hiteles hang tesz fel kérdéseket. Megfelelő fékek és ellensúlyok vannak-e az új rendszerbe építve ahhoz, hogy megőrizték a demokratikus intézmények függetlenségét a magyarok eljövendő generációi számára?” A nagykövet megfedekezik arról, hogy húsz éve tudjuk, hogy kik azok az úgynevezett hiteles hangok.

Erre a finoman figyelmeztető és fenyegető levélre Martonyi János külügyminiszter válaszolt. (Alaposan megérteni, Heti Válasz, 2011. december 15.) A túlságosan udvariasra sikerült válaszban a szerző leszögezi: szükségünk van a külvilágból érkező jelzésekre és javaslatokra, már csak azért is, mert az értékeink és eszményeink közösek, amit a NATO és az EU-tagságunk is bizonyít.

A külügyminiszter egyértelműen fogalmaz: „A magyar kormány számára a megváltozott geopolitikai környezetben is egyértelmű, hogy az érték- és

érdekalapú amerikai együttműködésnek nincs valós alternatívája.”

Martonyi János álláspontja hűen tükrözi egy olyan atlantista politikus véleményét, aki mindennél fontosabbnak tartja az Egyesült Államokkal fenn tartott kapcsolatok zavartalanságának biztosítását. Nyilván sokan hiányolják írásából az ország szuverenitásának megemlítését, arról nem is beszélve, hogy a világ újrafelosztásának folyamatában célszerű-e az önfeladásig menő hűség deklarálása egyetlen birodalom felé.

Hogy ez a kérdés valóságos és nem költői, annak bizonyítására idézzük a Mark Palmerrel készített interjút. (Népszabadság, 2012. január 2.) Az interjúalany 1986 és 1990 között az Egyesült Államok budapesti nagykövete volt. Palmer szerint Magyarországot most a legjobb barátai féltik, és még azt sem tartja elképzelhetetlennek, hogy „kidobják őket az Európai Unióból. Ha nem számítanak majd többé demokráciának, nem fogják többé megtűrni őket.” De „ha Magyarország megint Oroszországtól akar függeni, akkor persze jó úton halad.” Szerinte a Klubrádió elnémitása sérti a szuverenitást. De az interjú két legérdekesebb - árulkodó - mondata a következő: 1. „Közép-Európa visszaesése veszélyt hordozna az amerikai érdekekre...” 2. „Ha Orbán Viktor továbbhalad a rossz irányba, újabb, még erőteljesebb lépések történnek majd a megállítására.”

Mondja mindezt egy magát liberális demokratának tartó politikus. Minden kommentálás a túlmagyarozás kategóriájába tartozna.

Január 6-án az amerikai Bloomberg hírügynökség arról tudósított, hogy reális opcióként merült fel egy szakértői kormány felállítása Magyarországon. A hírt az amerikai nagykövet cáfolta, bár hozzátette: rendkívül csalódottak, mert hónapokon át egyeztettek a magyar kormánnyal, de felvetéseik közül Budapest egyiket se vette komolyan. De ez nem jelenti azt, hogy ne kérnék a kormányt arra, hogy fontolja meg újra a döntéseiket. Többször megismételte: Washington szerint súlyosan érintik a magyar demokráciát az orbáni reformok.

Megható ez az aggodás, bár sokkal hitelesebbnek tűnne, ha az USA az MSZP-SZDSZ-kormányok regnálásának idején is ennyire féltette volna a demokráciát és a közélet tisztaságát. De akkor, úgy látszik, más idők jártak. Sokkal könnyebb volt intézkedni: „A szocialistáknak büntudatuk van, és gazsulálnak nekünk. Ez olyan előny, amit csak a bolond vagy kihasználhatlanul. A volt magyar kommunisták

úgy adják be a derekukat, mint ahogy annak idején ezt tették a szovjet gazdának. És meglepi őket, hogy velünk mégiscsak könnyebb tárgyalni.” (William Odom amerikai tábornok véleménye.)

Időközben nyilvánosságra került egy videofelvétel, amin Afganisztánban - az amerikai liberális demokrácia nagyobb dicsőségére -, négy amerikai katonára röhögve levizelte a földön fekvő tálib harcosok véres holttestét.

Ilyen egyedeket szabadít a világra Amerika. És ez nem az első eset.

Úgy tűnik Hillary Clintonnak és társainak otthon is akadna elvégzendő feladata. Javasoljuk az amerikai hadsereg kiképzési koncepciójának teljes felülvizsgálatát, különös tekintettel arra, hogy a katonák tisztában vannak-e a humanizmusból és az általános emberi jogokból eredő kötelezettségekkel? Tudják-e mit jelent a halottgyalázás fogalma?

A demokráciáról folytatott vita időszerűtlenné vált.

(Rövidített változata megjelent, Demokrata, 2011. január 18.)

Néhány gondolat a stratégiaváltás szükségességéről

Nyugat- és Észak-Európa gazdasági aranykora a második világháború után kezdődött és a nyolcvanas években ért véget. A szociális piacgazdaság keretei között a piac és az állam szerepe közötti ideális egyensúlyt a globalizáció megszüntette, a korlátok és ellenőrzés nélküli globális tőke, illetve a szabadpiaci mechanizmusok két évtized alatt ismét felidéztek a gazdasági krízis fenyegető rémét. Kiderült: a kapitalizmus nem önfenntartó és nem önszabályozó. A gazdasági racionalizmus megkívánja - a globális szinten is hatékony - új egyensúlyok megteremtését. Ebben mindkét fél érdekelt: a nemzetállamoknak meg kell egyezniük a globalizmus erőivel, illetve intézményeivel. Ma már nyilvánvaló, hogy a szabadpiaci elvek ugyanolyan működésképtelenek, mint az utasításos tervgazdálkodás. Megengedhetetlen, hogy a multinacionális cégek erőfölényüket kihasználva a transznacionális profitszerzés szociális költségeit kizárólag a nemzetállamokkal fizetessék meg, mert ebben az esetben a nemzetállam eszköztelenné és kiszolgáltatottá válik. A globális transznacionális vállalatokkal szembeni ellenállás kétségkívül kockázatokkal járó lépés, de a teljes behódolás viszonylag gyorsan a jövő feléléséhez

vezet. A nemzetállamoknak stratégiai jelentőségű megállapodásokat kell kötni a multinacionális cégekkel.

Ugyanez vonatkozik a különböző szövetségi rendszerekre is. Az Európai Unió mostani válságát, a belső szabályozatlanságból eredő pénzügyi egyensúlytalanságon túl, alapvetően az amerikai érdekeltségű befektetői alapok támadása idézte elő.

A Nyugat legnagyobb problémája, hanyatlásának egyik legfőbb oka az eladósodottság. Becslések szerint az amerikai államadósság meghaladja a GDP 100 százalékát, Európában pedig eléri a 90 százalékot. A világ teljes államadóssága 40 ezer milliárd dollár körül van, ennek négyötöd részét a nyugati államok adósságai teszik ki. A cégek és a családok adósságai értelemszerűen tovább növelik az eladósodottság mértékét. De az eladósodottság csak ürügy: az USA valójában a dollár megvédelése érdekében próbálja meggyengíteni az eurót. Az Egyesült Államok vezetői joggal tartanak Kínától és Indiától. Figyelemre méltó, hogy miközben Kína valutatartalékainak 61 százalékát dollárban, az EU-hoz gazdaságilag közelítő Oroszország viszont tartalékai 41 százalékát euróban tartja! Geopolitikailag egyértelmű, hogy Kína és India előtörése miatt az oroszoknak le kell mondaniuk régi tervükről, mert nem terjeszkedhetnek a jövőben Ázsia felé.

Az Európai Unió jövőjét végső fokon a multinacionális cégek kíméletlen profit-maximalizmusa és az ezt biztosító neoliberalis gazdaságpolitika veszélyezteti, sértve ezzel a nemzetállamok szuverenitását. Vitathatatlan, hogy a globális gazdaság a nemzetállami politika fölé nőtt. A nemzetállamok külön-külön esélytelenek a szuverenitás helyreállítására, de egy európai szinten jól átgondolt egységes szabályozással korlátok közé szorítható a globális tőke. A legutóbbi uniós csúcstalálkozón a nemzeti önellátásuk egy részéről önként lemondó országok ezért akarták megmenti az eurót. Németország és Franciaország ebben a kérdéskörben rendkívül elkötelezettnek tűnik. A teljes szuverenitás fenntartása mindig illúzió volt, de a cselekvőképesség megteremtéséhez szükséges szuverenitás biztosítása elérhető cél.

A nagyhatalmak - Németország, Franciaország, Nagy-Britannia - unión belüli erősebb érdekérvényesítő képessége miatt mára az is nyilvánvaló, hogy az Európai Unió előbb két- majd többsebességűvé vált. A perifériára szorult uniós országok képtelenek megvédeni magukat a tradicionális értelemben vett

Nyugattal szemben. A 2008-ban kirobbant pénzügyi-gazdasági válság azt is nyilvánvalóvá tette, hogy a nyugati országok saját gazdasági életük stabilizálása érdekében bármikor készek az EU perifériájára telepített üzemeik bezárására, saját piacaik védelmére, kihelyezett bankjaik cserbenhagyására stb.

Magyarország geopolitikai helyzetéből következően ma is a német és az orosz birodalom érdekszférájához tartozik. Közép-Európa a mindenkor nagyhatalmi erőviszonyoknak kiszolgáltatott térség volt, ahol a nemzeti érdekek védelme soha nem volt könnyű feladat. Az elmúlt húsz év téves helyzetértékelése miatt Magyarország és Oroszország kapcsolatai lényegében formálisnak tekinthetők, míg az unió tagjaként hazánk szempontjából a német gazdaságtól való függés egyre erősödik. Ugyanakkor az már most is látszik, hogy a szomszéd népekkel szembeni nemzeti érdekérvényesítés ezután sem ígérkezik könnyű feladatnak. Reménytelennek tűnő gazdasági helyzetünk jelentős javulásáig az ellenérdekelt folyamatok támadásaira számíthatunk.

A magyar külpolitikának tudomásul kell vennie, hogy az Egyesült Államok vezetői rádöbbenek a stratégiai túlterjeszkedés veszélyeire és tarthatatlanságára. Ennek következménye az USA fegyveres erőinek kivonulása Irakból. Közép-Európa feladása amerikai szempontból rendkívül racionális lépésnek tekinthető, hiszen a birodalmak bukásának egyik legfőbb oka éppen a túlterjeszkedés: az a helyzet, amikor egy birodalomnak már annyi érdekeltsége és kötelezettsége van a világ különböző területein, amennyinek már nem lehet megfelelni. Nincs mozgósítható erőforrás és eszközállomány a problémák megoldására. Az új helyzetben az Amerikai Egyesült Államok kénytelen lesz újragondolni egész eddigi külpolitikáját, valamint geo- és katonapolitikai stratégiáját. Várhatóan egy kevésbé expanzív, ugyanakkor az ország védelmi képességét növelő - kevésbé költségigényes - stratégia kerül majd előtérbe. A geopolitikai viszonyok átrendeződését egyetlen ország sem hagyhatja figyelmen kívül.

Ebben a helyzetben Magyarország hosszú távú érdeke a Kína, India és Oroszország felé történő nyitás.

Ugyanakkor az is jól érzékelhető, hogy a liberális-globalista erők a pénzügyi-gazdasági rendszer támadása mellett a hagyományos európai értékrend ellen is offenzívába kezdtek. Az utóbbi két évtizedben egyre több támadás éri a tradicionális, európai keresztény értékrendet. A radikális homoszexuális

és leszbikus szervezetek provokatív akcionizmusa lényegében már korábban célt ért: a homoszexualitás, a másság ma már sok helyen nemcsak elfogadottá, hanem különleges értékévé vált. A következő lépés annak követelése, hogy jogilag ne a biológiai, hanem a választott nem legyen érvényben. A nemi összesmosás (gender mainstreaming) ideológiája végső soron a család ellen mint természetes közösség ellen irányul. Aligha véletlen, hogy elsőként a német parlament hozott határozatot arról, hogy a tanmenetet a genderideológiához kell igazítani. Arra tanítják a gyereket, hogy szabadon válasszák meg nemüket és partnereiket.

A befogadó kultúra ideológiájának megteremtői és népszerűsítői pontosan tudják, hogy a „befogadás” hosszabb távon az adott kultúra meghasonlásához, egyediségének elvesztéséhez vezet. A befogadó kultúra előbb-utóbb elveszíti nemzetfenntartó szerepét.

Ezek az összefüggések teszik szükségessé és elkerülhetetlenné az óvatosan már megindult stratégiaváltást.

(Megjelent: Magyar Nemzet, 2011. december 27.)

Nemzetek Európája

Balliberális körökben komoly felháborodást váltott ki, hogy egy francia bíróság pénzbüntetésre ítélte két nőt, akik még májusban az arcukat teljesen eltakaró muzulmán öltözékben tüntettek a Franciaországban hatályos úgynevezett burkatörvény ellen, amelyik tiltja az arcot teljesen elfedő nikáb vagy burka viselését nyilvános helyeken. Jellemző, hogy ugyanezen köröket nem zavarta viszont az a törvény, amelyik a keresztény gyökerű Európához tartozó Franciaországban kitiltotta a keresztet az állami iskolákból. A jövőért érzett aggodalmuk szerint Európa eddig minden „idegen” gondolatot magába tudott fogadni, és egyfajta olvasztótégelyként működött. Az „idegenség” hisztérikus elutasítása viszont a gyengesség legbiztosabb jele.

Ezzel a látszólag toleráns és liberális állásponttal mindössze az a baj, hogy történelmietlen és irracionális. Európa soha nem fogadta az „idegen” gondolatokat, ennek a földrésznek a kereszténység és a római jog szabta meg alapvetően a fejlődési irányát. Már a megfogalmazás is értelmezhetetlen, mert mi számít idegen gondolatnak és mihez képest? Az olvasztótégely-elmélet még nagyobb ostobaság. Soha sehol nem működött. Akik még hisznek a libe-

rális hazugságokban, azok olvassák el Gazdag István Az amerikai „négerintegráció” tanulságai című kitűnő elemzésének második részét a Demokrata 2011. szeptember 28-án megjelent számában.

Miért kellene megszüntetni Európa kulturális és etnikai sokszínűségét? Miféle érdekek és értékek miatt kellene felszámolni a nemzetállamokat? Akarják ezt Európa népei? Vagy már ott tartunk, hogy a különböző gazdasági és etnikai érdekcsoportok mindent megtehetnek? Egyre inkább úgy tűnik, hogy a különböző nemzetközi szervezetekben és hatalmi központokban lebzselő szerény képességű bürokraták és egykori bukott pártpolitikusok elszabadult hajóágyúként csapódnak ide-oda, és makognak összevissza.

Miért baj az idegenség elutasítása? Mert az idegen szép? Miért kell szeretni a szokatlant, a furcsát, az ismeretlent és a kiszámíthatatlant? Vannak, akik betegesen vonzódnak mindenhez, ami a szokástól és hagyományostól eltérő, és kifejezetten a nehezekre esik a többségi társadalom és a jogállam normarendszerének betartása. Az identitásvarban szenvedő baloldali és liberális értelmiségiek több mint két évszázada küzdenek a hagyományos európai struktúrák szétverése érdekében.

Miért kellene például bárkinek szó nélkül elfogadni azt a beteges elméletet, mely szerint gyermekének neme korántsem dől el a születésekor, sőt a genderideológia jegyében a gyermekeket gondosan távol tartják a nemi szerepektől, nem téve különbséget kislányok és kisfiúk között.

Kiknek az érdekét szolgálja a nemzeti és a nemi identitás felszámolása? Mi a valódi céljuk korunk forradalmárainak? És miért tűrik el mindezt a még létező nemzetállamok kultúrpolitikusai? Miért nem lépnek fel most már kormányzati pozícióból a magyar- és keresztényellenes politikusok szakpolitikába csomagolt gyalázkodásai ellen? Miért tűri a jobboldal szótlanul, hogy a szocialista Horn Miklós Gábor nevű SZDSZ-es gyermeke az „államtitkári posztot betöltő hadúrnök”-nek minősítse Hoffmann Rózsa oktatási államtitkárt? Hogy „a kitűnő Vekerdy Tamás jóslatára” hivatkozva azt állítsa: az iskola megbetegíti a gyereket. Az SZDSZ-es szellemiségű intézményekre ez biztosan igaz.

Horn szerint az iskola első éveiben a gyerekek „alapvetően játszani, tanulni, élni tanuljanak.” Így aztán gyorsan utolérnénk az Amerikai Egyesült Államokat, ahol műveletlen, elhízott, ámde játszani szerető gyerekek tömege hagyja el évente az alsó

fokú iskolákat. Ők lesznek a teljesen lebutított amerikai szórakoztatóipar retardált fogyasztói. Azt azért vegyük észre, hogy a hittérítők saját utódaik képzésére olyan alapítványi és felekezeti iskolákat hoztak létre, ahol bizony tanulni kell. Mert a tudás hatalom.

Forradalmárunk attól retteg, hogy jelenlegi tendenciák érvényesülése esetén a magyar oktatásban „a hangulat poroszos lesz, némi avított múmázzal még gusztustalanabbá téve”. (Horn Gábor: Az oktatás torpedórombolója, Népszabadság, 2011. szeptember 19.)

Csak emlékeztetőül: Horn Gábor menóra- és karácsonyfa-szakértő annak a gátlástalan politikai bűnszövetkezetnek volt az egyik vezetője, amelyik - többek között - Magyar Bálint, Pető Iván, Kóka János és Gyurcsány Ferenc aktív közreműködésével reménytelen helyzetbe hozta Magyarországot. Meg kell értenünk végre, hogy a Horn Gábor- és Cohn-Bendit-féleket nem zavarják a tények, illetve az őket cáfoló történelmi fejlemények. A küldetés- és felsőbbrendűség-tudat identitászavarral keveredve tökéletes biztonságot nyújt a valósággal szemben. A hétköznapi élet tényei sose zavarták ennek a szubkultúrának a „tisztánlátását”, ami végeredményben egy önigazololó csőlátás.

Veszélyes jelenség, hogy a pénzügyi- és gazdasági válság közben ma már Európa jobboldali pártjaiban is feltűntek jól álcázott nemzetellenes erők, fantaszták, zöldbe öltözött egykori maoisták stb. Az egységes Európa ábrándja valósággal vonzza a hivatásos világmegváltókat.

Ezeknek az erőknek a visszaszorítása a nemzetért felelősséget vállaló minden európai kormány alapvető érdeke.

(Megjelent: Demokrata, 2011. október 5.)

Miért és kik támadják az Európai Uniót?

Az erős Európai Unió lényegében nem más, mint egy új, alakulófélben lévő birodalom, függetlenül attól, hogyan definiáljuk a birodalmakat. Jellegük és nagyságuk rendkívül eltérő, de fennmaradásuk ideje is változó. A birodalmak történetét elemezve, azt gondoljuk, hogy az uniónak elsősorban azért kell valódi, erős birodalommá válnia, mert hosszabb távon csak így képes biztosítani a fehér keresztény nyugati civilizáció megmaradását. E cél eléréséért ugyanis folytonosan más civilizációkkal, más birodalmakkal kell versengenie. Ebből a szempontból az emberiség történetében nincs semmi új: a gyengék,

a megújulásra képtelenek lelépnek a küzdőtérrel, a gazdaságilag erősek és versenyképesek pedig addig uralják a föld egy jelentős részét, míg valamikor valaki le nem győzi őket is.

400-500 évvel ezelőtt a Nyugat legyőzte a Keletet, majd ezt követően szinte az egész világot maga alá gyűrte. Ennek egyik legfőbb oka nyilvánvalóan az volt, hogy „az európai társadalmak gazdasági növekedése és katonai hatékonysága állandóan felfelé ívelt, és rövidesen felülmúlta a többi földrész országait”. (Paul Kennedy: A nagyhatalmak tündöklése és bukása, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1992)

Úgy tűnik, hogy a deszakralizált, pénzközpontú mai világban a valódi ütközetek egyre inkább a gazdasági élet területére tevődnek át, de a haditechnikai fölény és az erős hadseregek jelentősége sem csökkent, mert mégiscsak ezek biztosítják a szereplők valódi súlyát. Kicsit eltávolodva a mindennapok eseményeitől, az egész pénzügyi-gazdasági válság mögött szabályos gazdasági (valuta) háború zajlik, aminek valószínűleg az a lényege, hogy az USA a dollár megvédése érdekében megpróbálja gyengíteni az eurót, ezen keresztül persze az Európai Uniót is, ezzel csökkentve az Amerikai Egyesült Államokra nehezedő nyomást. Az USA vezetői joggal tartanak Kínától és Indiától, hiszen Kína valutatartalékainak 61 százalékát dollárban tartja. Ellenben az EU-hoz gazdaságilag közelítő Oroszország tartalékai 41 százalékát euróban tartja!

Az Európai Unió eddigi története egyre nyilvánvalóbbá teszi, hogy Németország befolyása a két országrész egyesítését követően rohamosan növekszik. Gazdasági, szervezeti és stratégiai előnye miatt Németország már most is képes nemzeti érdekeinek érvényesítésére. Ez a helyzet például az energiapolitikában is, ahol a németek csak a saját országuk ellátása után gondolkodnak uniós tagállamként. Az EU további sorsától függetlenül nem ismerünk olyan forgatókönyvet, amelyik ne számolna Németország szerepének további növekedésével. Ez a helyzet viszont felébresztheti a múlt kísérteteit, aminek következtében Franciaország és Anglia megpróbálná megakadályozni a német dominancia erősödését. Jellemző, hogy egy brit parlamenti képviselő a napokban arra emlékeztetett, hogy hetven évvel ezelőtt Európában sokan éppen a német dominancia megakadályozásáért vesztették életüket...

Néhány közgazdász szerint az európai válság másik lehetséges oka, hogy Németország gazdasá-

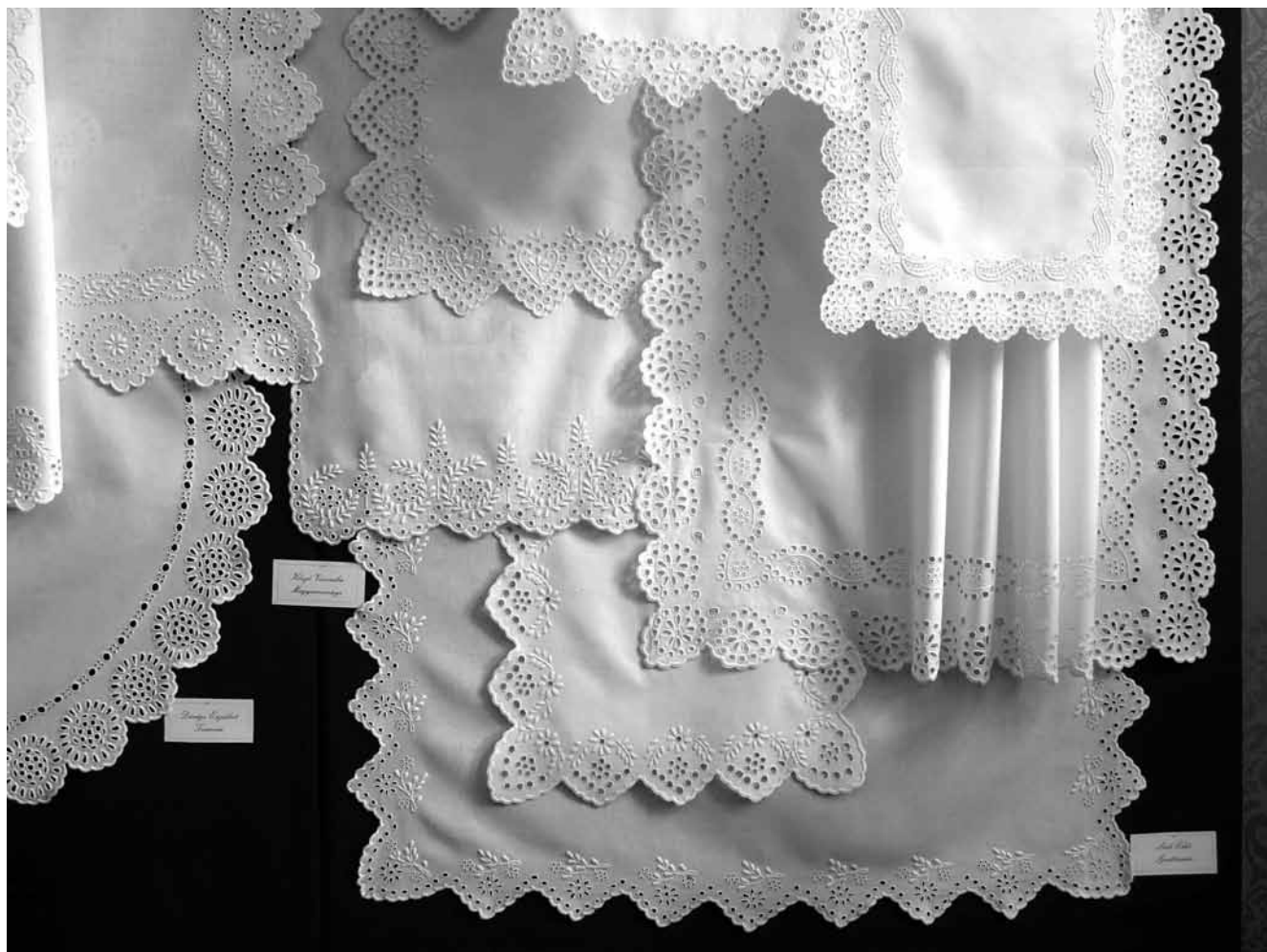
gi terjeszkedése árát a gyenge versenyképességű országokkal fizetteti meg. Az Európai Unión belüli nyílt hatalmi rivalizálás beláthatatlan folyamatokhoz vezetne, ideértve az unió gyors szétesését is. Ebben az esetben Európa-szerte megerősödne a sovinizmusba hajló nacionalizmus, ami eleve lehetetlenné tenné bármiféle komolyan vehető integrációt, racionális együttműködést. Európa számára ezért létkérdés a feszültségek unión belüli megoldása és a további, a gazdaságra koncentráló együttműködés erősítése. Párizs és London - ebből a szempontból - pillanatnyilag megértő Berlinnel szemben, még akkor is, ha a brit miniszterelnök, David Cameron a legutóbbi európai csúcstalálkozón a végsőkéig elment a brit nemzeti érdekek védelme érdekében.

Egyre nyilvánvalóbb, hogy az Európai Unió soha nem lesz Európai Egyesült Államok, hiszen itt több ezer éves népek, különböző nyelvek és kultúrák

továbbélési igényéről és gazdasági összefogásáról van szó. Ugyanakkor az is érzékelhető, hogy a térség túlélése szempontjából olyan gazdasági integráció szükséges, amelyik lehetővé teszi a versenyképesség megerősítését. De ez nem járhat együtt az európai nemzetállamok megszűnésével, szuverenitásuk teljes feladásával. A zavartalan és hatékony együttműködés érdekében ugyanilyen fontos, hogy közben a tagországok szellemi-kulturális téren megőrizhessék szinte teljes szuverenitásukat. A feladat nehéz, de nem megoldhatatlan. A pénzügyi-gazdasági konfliktusok és válságok nem oldják meg, csak késleltetik a spirituális szféra konfliktusainak felszínre kerülését.

(Megjelent: Demokrata, 2011. december 21.)

* Utolsó nekem küldött e-mail-jében Hornyik Miklós kért ennek az összeállításnak az elkészítésére.

Mű-tárgyak

Békés dzsihad Madridban

„A világ egyik legjobb futballklubja – a Real Madrid – úgy döntött, hogy leveszi a keresztet a hivatalos logójáról, hogy erősítse a szurkolói bázisát az Európában és a Közel-Keleten élő muszlimok között. A Marca spanyol sportújság szerint erre a lépésre azért van szükség, hogy: *»elkerüljenek mindenféle félreértést egy olyan régióban, ahol a társadalom többsége muszlim«*. A Real Madrid szerint a kereszt eltávolítása egyszerűen az üzlet költsége a globalizált világban. A kereszt eltüntetésére a Real egyik új projektjének megvalósításával párhuzamosan kerül sor, miután a klub egymilliárd dolláros turistaparadicsomot épít egy mesterséges szigeten az Egyesült Arab Emirátusokban.” (A hír a Mandiner nevű internetes fórumon látott napvilágot.)

Talán jelentéktelennek tűnik az eset, pedig nem az, mert beleilleszkedik az egész Európát megfertőző önfeladási hullámba. Önmagában lényegtelen, hogy van-e kereszt egy focicsapat logóján vagy nincs. De a Real Madrid logója a nemzeti korona, ezért az ügy más elbírálás alá esik. Különösen akkor, amikor az iszlám vallás térhódítása Európában egyre erőteljesebb és agresszívebb. Ilyen környezetben különös jelentőséggel bír egy konkrét szimbólum feladása. Az a tény, hogy a nyugat-európai országok az olcsóbb munkaerő alkalmazása érdekében török és egyéb közel-keleti, valamint észak-afrikai (tehát muzulmán) országokból kezdték „importálni” a humán erőforrást, nem vezethet a befogadó országok nemzeti identitásának feladásához.

Az Európában letelepedő – ma már több millió – muzulmán egy része külön városnegyedekben él, és az újabb generáció nem akar sem integrálódni, sem asszimilálódni. Nem hajlandók tudomásul venni a többségi társadalom jogrendszerét, normáit és szokásait. Nem akarják tudomásul venni, hogy olyan országokban élnek, amelyek hosszú évszázadok óta a kereszténységet tekintik magukénak:

hagyományaik, törvényeik, gondolkodásmódjuk és kultúrájuk ebben gyökerezik. Ebben az esetben nem lehet szó hagyományos értelemben vett kisebbségi jogokról, hiszen ők tudatosan, önszántukból váltottak földrészt: tisztában voltak vele, hogy idegen közegbe érkeznek. Ahelyett, hogy ezt tudomásul vették volna, és beilleszkednének a befogadó népek körébe, azonos jogokat, sőt vezető szerepet követelnek maguknak. Sorra emelkednek Európában a mecsetek, és a muzulmánokra sok helyen külön munkajog vonatkozik, tiszteletben tartva a számukra kötelező napi ötszöri ima idejét. A vasárnapi munkavégzésre gondolva megkérdezhetjük: a „keresztény Európában” hol van ez ma biztosítva a keresztények számára?

És akkor még nem beszéltünk arról, hogy kitűnően alkalmazzák az általunk, európaiak által sikeresen példaként állított kettős mércét. Ugyanis amíg nálunk példátlan jogokat követelnek, addig náluk a keresztényeknek szavuk sem lehet. Rosszabb esetben halállal (például keresztre feszítéssel vagy megkövezéssel) büntetik a megtérőket, valamint tiltják a templomépítést, az istentiszteletek bemutatását – még az ott dolgozó európaiak számára is. Újabban az ún. „blaszfémia törvényt” (Allah gyalázásának tilalmát) több iszlám országban arra használják, hogy koholt vádakkal és koncepciók perekkkel bárkit halálra ítélhessenek.

Svájc már megérezte a veszélyt, ezért leállította a mecsetek építését. A többi ország történelmi ismeretek hiányában kábultan bambul, sőt – rosszabb esetben, mint most is – még ki is szolgálja a hódító törekvéseket. Ráadásul éppen Spanyolország tagadja meg múltját, amely 1492-ben visszafoglalta a móroktól Granadát, és így megvédte Nyugat-Európát az arab inváziótól. Az iszlám ugyanis ollóba akarta fogni Európát: a Gibraltári-szorosnál és Konstantinápoly felől egyszerre támadott. Nyugaton a spanyolok, keleten a magyarok állították meg őket (1456, Nándorfehérvár).

Kontinensünk ma nemhogy nem áll ellen a hódtásnak, hanem még saját erőit is leszereli, amikor enged a balliberalizmusnak, amely már nyíltan megtagadja a keresztény múltat. A vallásszabadság jegyében elnyomják az ősi hitet, mondván, hogy annak megnyilvánulásai sértik mások – többek között a betelepültek – vallási érzékenységét. Ennek jegyében akarják betiltani a keresztek kihelyezését és viselését, sok helyen a karácsonyfát és magát a karácsonyt is, és ennek jele a spanyol korona keresztjének eltüntetése is: elvtelen behódolás, kicsinyes és öngyilkos kapzsiság, gerinctelen megalázkodás, önfeladás - a pénz mindenhatóságának jegyében.

Valami hasonlót tett Júdás is, sorsát ismerjük; ugyanígy az áruló Hegedűsét Gárdonyi regényéből.

Ráadásul „A klubnak (ti.: a Real Madridnak) a »királyi« címet és a velejáró védnökséget XIII. Alfonz spanyol király adományozta 1920-ban. A korona is ekkor jelent meg a csapat címerén, a spanyol koronának pedig integráns része a kereszt – tehát komoly kérdést vet fel, hogy a Real lépése után meddig is nevezhetik még magukat királyi klubnak, és mikor fogja visszavonni a királyi család a kiváltságlevelet” – írja a Mandiner.

Szomorú, hogy éppen a kontinens egyik legjobb klubja szánta rá magát erre a kizárólagosan üzleti szempontok szerinti döntésre. Ez a csapat játékára nyilván nem lesz hatással, és csak remélhetjük, hogy Cristiano Ronaldo és társai a továbbiakban is keresztet vehetnek pályára lépéskor vagy éppen góllörömükben.

Sürgősen meg kell szorongatni Franciaországot!

Torontóban tüntetésen tiltakoznak az odaérkezett emigráns cigányok amiatt, hogy a kanadai kormány szigorítani kívánja a menekültstátus megadását, ugyanis Magyarország az észak-amerikai állam szerint biztonságos ország – olvashatjuk a Magyar Nemzet április 24-i online kiadásában. A cigányok kijelentették, hogy az Európai Unió tagállamai nem feltétlenül biztonságosak, mert „a romák joggal érezhetik szülőföldjükön közvetlen veszélyben magukat”. Tavaly decemberben Horváth Aladár arról szónokolt Kanadában, hogy „egy önkényuralmi hatalmi rendszer van kiépülőben Magyarországon, amely sokkal közelebb áll a Jobbik nyilas gyökerekkel rendelkező politikájához, mint az európai keresztény demokráciákhoz.”

Ilyen esetekben üt vissza az alaptalan vádaskodás, rágalmazás és stigmatizálás széles körben bevett gyakorlata. Európa 1999-ben lényegében nem fogadta el a demokratikusan megtartott osztrák parlamenti választások eredményét, mert a szocialistáknak és a liberálisoknak nem tetszett Jörg Haider alkotmányos keretek között működő demokratikus pártja. A nyugati világ blokád alá vonta Ausztriát, egészen addig, amíg 2000-ben az általuk létrehozott testület ki nem mondta, hogy Ausztria egyetlen hatályos jogszabályt sem sértett meg, a blokád tehát jogszerűtlen. Most a 12 százaléknyi mandátumot szerzett Jobbik Magyarországért Mozgalomtól féltik egyesek Európa demokráciáit.

Közben, április 22-én – a franciaországi elnökválasztás első fordulójában – jelentős, mintegy 18 százalékos eredményt ért el és ezzel a harmadik helyen végzett a politikailag korrektnek nem minősíthető, szélsőjobboldalinak elkönyvelt Nemzeti Front jelöltje, Marine Le Pen. Talán még emlékszünk a nemrég történt, zsidó iskolában végrehajtott mészárlásra is, és a számtalan antiszemita megnyilvánulásra, melyek szintén ebben az országban történtek. Mindez a szélsőjobboldali eszmék komoran fenyegető árnyékát vetíti előre a forradalom, a felvilágosodás és a szabadság büszke hazájában, és komoly aggodalomra ad okot nemcsak a franciák, hanem az Európai Unió jövőjét illetően is. Éppen ezért kívánatos lenne, ha a magyarországi balliberalis értelmiségiek nem hagynák szó nélkül a történeteket, és nyílt levelekben hívnák fel a világ figyelmét Franciaország fasizálódására, a francia szélsőjobboldali pártok elleni szigorú fellépés szükségességére. Franciaországban ma már a baloldali, zsidó és liberális családok nem alszanak éjjelente, ugyanakkor a Szocialista Internacionálé hallgat. De nem szólaltak meg olyan mélybaloldali demokraták sem, mint Hannes Swoboda, Martin Schulze vagy Tibor Szanyi. Ferenc Gyurcsányról és Ágnes Hellerről nem is beszélve.

Miért nincs tele a nemzetközi sajtó aggódással, félelemmel és szitkozódással? Vagy Franciaországban még fasiszta is lehet bárki? Mi lesz így Európából? Merre tartasz, Franciaország? Emiatt a nagy hallgatás miatt nem értjük, hogy mi volt a baj például, az időközben sajnos elhunyt Jörg Haiderrel?

Ráadásul Franciaországban mindent elkövettek a szekularizált társadalom megteremtéséért, az erkölcsi relativizmus és a szabadosság meggyökereztetéséért, a nemzeti tudat kiöléséért, az egyházak, a vallás és a kereszténység marginalizálásáért! Fran-

ciaország a deviancia, a másság tiszteletének házája, ahol szinte szegény a többségi társadalomhoz tartozás, a hagyományos társadalmi normák és a tradicionális magatartásformák elfogadása. Ebben az országban nincsenek kisebbségek, itt mindenki francia, azaz a politikai nemzet tagja. Ez már maga a földi felvilágosodás! Az európai liberálisok és baloldaliak ájult csodálattal tekintenek a megvalósult paradicsomra, ahol másutt jogerősen 25 évre ítélt bűnelkövetők lehetnek sztárok, ahol a politikai karriernek nem akadály, ha valaki bevallja pedofil kalandjait, vagy köztudott róla, hogy minden nőre vagy férfire ráugrik. Ezek olyan franciás dolgok.

És most ebben az országban 6,4 millió ember szavazott a Nemzeti Frontra, amelynek már a neve is irritáló, mert mit jelen az, hogy nemzeti? A 68-as marxista és újbaloldali eszméken szocializálódottak számára ez már egy régen meghaladott kategória. Aki ad magára, az zöld, kozmopolita és semmibe veszi a tradíciókat.

A történetek után kíváncsian várjuk a fejleményeket. Mikor kezdődik a nemzetközi elítélő kampány Franciaország ellen? Mikor szólalnak meg a világ zsidó szervezetei? Mikor hívják össze az Európai Parlament soron kívüli, rendkívüli ülését? Mikor jelölik ki a franciaországi helyzetet vizsgáló bizottság tagjait? Mikor kéri számon nemzetközi fórumokon a francia politikai osztály vezető tagjain ezt az elvi-

selhetetlen és azonnal megszüntetendő helyzetet? Mikor kezdődnek vizsgálatok a Nemzeti Front és a többi francia párt közötti kapcsolatokról? Vagy a fasiszmus már annyira megfertőzte Franciaországot, hogy a demokratikus jobboldal és Marine Le Pen pártja között teljes az átjárás? Vagy mégsem? Mi az igazság? Hogyan kaphatott lábra a nácizmus egy zsidó származású elnök vezette országban? A magyar „demokratikus” pártok, az MSZP, az LMP és a DK mikor vonulnak a francia követség elé, hogy kifejezzék aggodásukat a Franciaországban kialakult rendkívüli helyzet miatt? Mikor rendez esti fáklyás felvonulást az egykori SZDSZ értelmiségi holdudvara és az MSZP? Itt az idő! Európa egyik vezető országában 17,9 százalékot kapott egy szélsőjobboldali párt.

Kíváncsian és reménykedve várjuk a politikai korrektség védelmezőinek – az Egyesült Államoknak és az Európai Uniónak – az erőteljes tiltakozását és határozott fellépését a fasiszálódó Franciaország ellen. Ez az ország egyszer már kiszolgálta a nácizmust. Most ismét a Hitler-barát Pétain marsall szelleme járja be Frankhont, és egy új „Vichy-Franciaország” van kialakulóban. Ez nem maradhat következmények nélkül.

Jó lesz, ha ezt Kanada is tudomásul veszi, és továbbra is óvja a szerencsétlen európai menekülteket.

